

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 272

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 27 martie 2025

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 437 din 24 septembrie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, în interpretarea dată prin Decizia nr. 15 din 25 aprilie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală	2–6	287. — Hotărâre privind aprobarea Actului adițional nr. 5/2025 la Licența de concesiune nr. 858/1999 a activității de exploatare a nisipului și pietrișului în perimetrul Cochirleni Dunărea km 306-307, județul Constanța	12
ORDONANȚE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
17. — Ordonanță de urgență pentru modificarea și completarea Legii nr. 119/1996 cu privire la actele de stare civilă, precum și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 97/2005 privind evidența, domiciliul, reședința și actele de identitate ale cetățenilor români	7–10	288. — Hotărâre privind aprobarea Actului adițional nr. 8/2025 la Licența de concesiune nr. 594/1999 a activității de exploatare a calcarului industrial și de construcție în perimetrul Mateiaș-Dealul Hulei-Dragoslavele, județul Argeș	13
285. — Hotărâre privind numirea domnului Pura Dorin-Alexandru în funcția de subprefect al județului Sălaj	11	289. — Hotărâre privind aprobarea Actului adițional nr. 9/2025 la Licența de concesiune nr. 758/1999 a activității de exploatare a calcarului industrial și de construcție (calcar marnos) și loess în perimetrul Medgidia, județul Constanța	14
286. — Hotărâre privind aprobarea Actului adițional nr. 6/2025 la Licența de concesiune nr. 593/1999 a activității de exploatare a zăcămintului de gips în perimetrul Boteni, județul Argeș	11	290. — Hotărâre privind aprobarea Actului adițional nr. 4/2025 la Licența de concesiune nr. 364/1999 a activității de exploatare a andezitului industrial și de construcție în perimetrul Arșița-Măgura Ilvei, județul Bistrița-Năsăud	15
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI			
		161. — Decizie pentru numirea domnului Damian Claudiu Constantin în funcția de secretar de stat la Ministerul Sănătății	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 437

din 24 septembrie 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, în interpretarea dată prin Decizia nr. 15 din 25 aprilie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală

Marian Enache	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantei Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, excepție ridicată de Cosmina Ionela Floarea și Rogier Pieter van der Meijden în Dosarul nr. 1.909/85/2019 al Tribunalului Sibiu — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 784D/2020.

2. La apelul nominal răspunde autorul excepției Rogier Pieter van der Meijden, prin domnul avocat Mihnea Novac din cadrul Baroului Cluj. Lipsesc celelalte părți. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că, la dosarul cauzei, domnul avocat Radu Chiriță din cadrul Baroului Cluj a depus, pentru autorul excepției Rogier Pieter van der Meijden, un memoriu prin care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul domnului avocat Mihnea Novac, care pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată. Se susține că premisa de la care pleacă Decizia nr. 15 din 25 aprilie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală este una insuficientă. În această decizie se face vorbire despre un transport continuu de droguri transfrontalier, dar se pleacă de la premisa că acest transport ar viza două fapte distincte. Or, în motivarea deciziei anterior menționate, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală arată că faptele prevăzute la art. 2 din Legea nr. 143/2000 ar putea fi reținute în absența celor reglementate la art. 3 din aceeași lege (aspect care nu este contestat de autorul excepției), dar și că, în anumite circumstanțe, faptele prevăzute la art. 3 anterior menționat ar putea fi reținute în absența celor enumerate la art. 2 din Legea nr. 143/2000, această din urmă soluție fiind cea contestată de autorul prezentei excepții de neconstituționalitate. Este invocată, printre altele, jurisprudența instanțelor naționale. Se susține că în nicio situație nu pot fi importate, exportate sau scoase din țară droguri fără ca acestea să fie transportate, deținute sau procurate ori supuse altor acțiuni la care se referă dispozițiile art. 2 din Legea nr. 143/2000. Se susține, în acest context, că sintagma „alte operațiuni privind circulația drogurilor” din cuprinsul art. 2 anterior menționat este lipsită de claritate, precizie și previzibilitate, fiind contrară prevederilor art. 1 alin. (5) și ale art. 23 alin. (12) din Constituție.

5. Este invocată jurisprudența anterioară a Curții Constituționale prin care se indică faptul că acțiunile enumerate

la art. 3 din Legea nr. 143/2000 nu ar fi cuprinse în sfera de aplicare a prevederilor art. 2 din aceeași lege. Cu toate acestea, întotdeauna când sunt introduse droguri în țară, acestea sunt cel puțin deținute. Se arată că, în situația premisă a cauzei în care a fost invocată prezenta excepție de neconstituționalitate, autorul excepției a fost acuzat de deținerea în străinătate a unui kilogram de cocaină pe care ar fi introdus-o în țară prin intermediul altor persoane, ordonând practic acest transport. Or, potrivit interpretării criticate în prezenta cauză, indiferent de felul în care au fost introduse în țară respectivele droguri, autorul excepției ar fi fost inevitabil acuzat de un concurs de fapte, atâta vreme cât a deținut drogurile și le-a transportat prin intermediul altor persoane.

6. Se susține că în ipoteza mai sus arătată ne aflăm în prezența unui concurs de calificări, nu a unui concurs de norme penale, soluție care este redundantă, întrucât art. 3 din Legea nr. 143/2000 înglobează în totalitate faptele prevăzute la art. 2 din același act normativ.

7. Este invocată, de asemenea, Decizia nr. 418 din 19 iunie 2018, paragrafele 26-30, prin care, într-o situație similară, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate.

8. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Este invocată, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 263 din 24 aprilie 2018.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

9. Prin Încheierea din 25 mai 2020, pronunțată în Dosarul nr. 1.909/85/2019, **Tribunalul Sibiu — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri**, excepție ridicată de Cosmina Ionela Floarea și Rogier Pieter van der Meijden într-o cauză având ca obiect stabilirea vinovăției autorilor excepției sub aspectul comiterii infracțiunilor de trafic de droguri prevăzute la art. 2 și 3 din Legea nr. 143/2000.

10. În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată, în esență, că dispozițiile legale criticate, în interpretarea dată prin Decizia nr. 15 din 25 aprilie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, contravin dispozițiilor constituționale și convenționale invocate, întrucât, în cazul în care fapta săvârșită constă într-un transport unic de droguri efectuat în mai mult de un singur stat, acestea conduc la o dublă incriminare a faptei comise, în sarcina inculpatului putând fi reținută atât infracțiunea prevăzută la art. 3 din Legea nr. 143/2000, cât și infracțiunea reglementată la art. 2 din același act normativ.

11. Se susține, în acest sens, că, din punctul de vedere al formei în care a fost construit elementul material al infracțiunii de trafic internațional de droguri, faptele incriminate la art. 2 și cele incriminate la art. 3 din Legea nr. 143/2000 ar putea părea diferite. Cu toate acestea, se susține că, trecând peste aspectele formale, în mod practic, se poate sesiza că în cazul infracțiunii reglementate la art. 3 din legea anterior menționată

avem de-a face cu un element material cvasisimilar elementului material al infracțiunii de trafic de droguri prevăzute la art. 2 anterior menționat, singurul aspect suplimentar fiind reprezentat de existența a minimum două state în raport cu care se desfășoară activitatea infracțională, activitate care presupune tranzitarea frontierei de stat. Se subliniază faptul că diferența anterior menționată este și singura existentă între cele două incriminări și că, în realitate, dispozițiile art. 2 din Legea nr. 143/2000 implică dimensiunea națională a faptelor incriminate prin cele două norme penale analizate, în timp ce prevederile art. 3 presupun o perspectivă internațională a comiterii aceluiași fapt. În aceste condiții, se susține că a reține în concurs cele două infracțiuni, în ipoteza unei acțiuni de transport unic ce implică mai mult de un singur stat, conduce la o dublă sancționare a subiectului activ pentru aceeași faptă.

12. De asemenea, se susține că, din punct de vedere juridic, există un concurs de norme penale (concurs de calificări), dispozițiile art. 2 și 3 din Legea nr. 143/2000 având vocația de a fi aplicate cu privire la aceeași faptă — acțiunea unică de transport de droguri de mare risc pe teritoriul mai multor state. Mai mult, se arată că cele două articole analizate constituie calificări redundante, întrucât elementul material al infracțiunii reglementate la art. 3 din Legea nr. 143/2000 acoperă, prin sfera sa de aplicare, elementul material al infracțiunii prevăzute la art. 2 din același act normativ. Se observă, așadar, că dispozițiile art. 3 din Legea nr. 143/2000 constituie norma absorbantă și, totodată, norma cu caracter special, care se va aplica cu prioritate față de dispozițiile art. 2 din Legea nr. 143/2000, art. 3 anterior menționat reglementând, de asemenea, o infracțiune mai gravă, cu un element material complex.

13. Se arată că au mai existat ipoteze juridice similare, spre exemplu, în cazul infracțiunii de evaziune fiscală și al infracțiunilor de fals în înscrisuri sub semnătură privată și de uz de fals, situație în privința căreia, prin Decizia nr. 21 din 6 noiembrie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, s-a stabilit că fapta de evidențiere în actele contabile sau în alte documente legale a cheltuielilor care nu au la bază operațiuni reale ori evidențierea altor operațiuni fictive, prin folosirea de facturi și chitanțe fiscale falsificate, în scopul sustragerii de la îndeplinirea obligațiilor fiscale, constituie infracțiunea de evaziune fiscală prevăzută de art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale. Un alt exemplu este cel al infracțiunilor de viol și de agresiune sexuală, în cazul cărora legiuitorul a intervenit prevăzând la art. 219 alin. (4) din Codul penal că, dacă actele de agresiune sexuală au fost precedate sau urmate de săvârșirea actelor sexuale prevăzute în art. 218 alin. (1) și (2) din Codul penal, fapta constituie viol.

14. Or, se susține că, *in concreto*, elementul material al infracțiunilor prevăzute la art. 2 și 3 din Legea nr. 143/2000 coincide, în ipoteza analizată fiind aplicabile aceleași raționamente care au stat la baza soluțiilor jurisprudențiale și, respectiv, legislative mai sus invocate.

15. Se susține că, pentru motivele mai sus analizate, într-o interpretare contrară celei arătate în motivarea excepției de neconstituționalitate, dispozițiile art. 3 din Legea nr. 143/2000 contravin principiului legalității incriminării și a pedepsei, astfel cum acesta este prevăzut la art. 23 alin. (12) din Constituție și la art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, fiind, totodată, lipsite de claritate, precizie și previzibilitate, standarde de calitate a legii impuse prin dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (5).

16. **Tribunalul Sibiu — Secția penală** arată că excepția de neconstituționalitate este admisibilă, fără a-și exprima opinia cu privire la fondul acesteia, contrar art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

17. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

18. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

19. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

20. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 3 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 6 martie 2014. Din analiza excepției de neconstituționalitate Curtea deduce însă că autorii critică, în realitate, dispozițiile art. 3 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, în interpretarea dată acestora prin Decizia nr. 15 din 25 aprilie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 369 din 18 mai 2017.

21. Prin Decizia nr. 15 din 25 aprilie 2017, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a stabilit că „în interpretarea dispozițiilor art. 2 și art. 3 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, republicată, cu modificările și completările ulterioare, acțiunea unică continuă de transport al drogurilor pe teritoriul unui stat străin și pe teritoriul României, fără drept, întrunește atât elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute în art. 2 din Legea nr. 143/2000, cât și elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute în art. 3 din același act normativ, în concurs formal (ideal)”.

22. La data invocării excepției de neconstituționalitate, prevederile art. 3 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 aveau următorul conținut: *„Introducerea sau scoaterea din țară, precum și importul ori exportul de droguri de risc, fără drept, se pedepsesc cu închisoare de la 3 la 10 ani și interzicerea unor drepturi.”*

23. Ulterior invocării prezentei excepții de neconstituționalitate, dispozițiile art. 3 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 au fost modificate prin prevederile art. 1 pct. 4 din Legea nr. 45/2023 pentru modificarea și completarea Legii nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri și pentru modificarea Legii nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 178 din 2 martie 2023.

24. Având însă în vedere cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, prin care instanța de contencios constituțional a reținut că sintagma „în vigoare” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, Curtea reține ca obiect al prezentei excepții de neconstituționalitate dispozițiile art. 3 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, în redactarea în vigoare la data invocării prezentei excepții, în interpretarea dată acestora prin Decizia nr. 15 din 25 aprilie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală.

25. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textul criticat contravine prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) cu privire la calitatea legii și ale art. 23 alin. (12) privind principiul legalității incriminării și a pedepsei, precum și prevederilor art. 7 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la principiul legalității incriminării și a pedepsei.

26. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, în jurisprudența sa, a statuat, de principiu, că o hotărâre prealabilă pronunțată pentru dezlegarea unei chestiuni de drept (respectiv o decizie pronunțată într-un recurs în interesul legii) nu poate constitui *eo ipso* obiect al excepției de neconstituționalitate, deoarece instanța de contencios constituțional, în acord cu prevederile art. 146 din Legea fundamentală, nu are competența de a cenzura constituționalitatea hotărârilor judecătorești, indiferent că sunt pronunțate în dezlegarea unor pricini de drept comun ori în vederea interpretării și aplicării unitare a legii (a se vedea Decizia nr. 418 din 22 septembrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 197 din 9 martie 2023, paragraful 16). Însă interpretarea care se poate aduce normei juridice de către Înalta Curte de Casație și Justiție prin deciziile în care soluționează recursuri în interesul legii, precum și prin hotărârile prealabile pronunțate pentru dezlegarea unor chestiuni de drept trebuie să țină cont de exigența de ordin constituțional cuprinsă în art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, potrivit căruia în România respectarea Constituției și a supremației sale este obligatorie (a se vedea Decizia nr. 418 din 22 septembrie 2022, precitată, paragraful 16).

27. De asemenea, Curtea reține că, în jurisprudența sa referitoare la contestarea constituționalității normelor în interpretarea dată acestora prin decizii ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, a dezvoltat o analiză în două trepte, prima vizând respectarea competenței sale prevăzute de Constituție, iar cea de-a doua referitoare la raportarea la dispozițiile Constituției a conținutului normativ astfel determinat al normei criticate (Decizia nr. 509 din 30 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1077 din 13 noiembrie 2020, paragraful 15). Astfel, ca premisă a analizei sale cu privire la constituționalitatea textelor criticate în interpretarea dată de instanța supremă, Curtea Constituțională trebuie să stabilească mai întâi dacă această interpretare se încadrează în limitele art. 126 alin. (3) din Constituție (a se vedea Decizia nr. 874 din 16 decembrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 213 din 3 martie 2022, paragraful 21, și Decizia nr. 124 din 21 martie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 674 din 21 iulie 2023, paragraful 13).

28. În cauză, Curtea urmează să analizeze dacă Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia nr. 15 din 25 aprilie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, a realizat o veritabilă operă de interpretare a prevederilor art. 3 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, ținând seama de faptul că, prin decizia anterioară, Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că acțiunea unică continuă de transport al drogurilor pe teritoriul unui stat străin și pe teritoriul României, fără drept, întrunește atât elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute în art. 2 din Legea nr. 143/2000, cât și elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute în art. 3 din același act normativ, în concurs formal (ideal).

29. Dispozițiile art. 2 din Legea nr. 143/2000 prevăd că: „(1) *Cultivarea, producerea, fabricarea, experimentarea, extragerea, prepararea, transformarea, oferirea, punerea în vânzare, vânzarea, distribuirea, livrarea cu orice titlu, trimiterea, transportul, procurarea, cumpărarea, deținerea ori alte operațiuni privind circulația drogurilor de risc, fără drept, se pedepsesc cu închisoare de la 3 la 10 ani și interzicerea unor drepturi.* (2) *Dacă faptele prevăzute la alin. (1) au ca obiect droguri de mare risc, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.*”, iar cele ale art. 3 din Legea nr. 143/2000 prevăd că: „(1) *Introducerea sau scoaterea din*

țară, precum și importul ori exportul de droguri de risc, fără drept, se pedepsesc cu închisoare de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi. (2) *Dacă faptele prevăzute la alin. (1) privesc droguri de mare risc, pedeapsa este închisoarea de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.*”

30. Având în vedere conținutul normelor de incriminare analizate, Curtea constată că aprecierea acțiunii unice continue de transport al drogurilor de risc/mare risc pe teritoriul altui stat și ulterior pe teritoriul României ca întrunind elementul material al infracțiunilor prevăzute de art. 2 și 3 din Legea nr. 143/2000, în concurs ideal, sau al infracțiunii unice prevăzute de art. 3 din aceeași lege reprezintă o operațiune rațională de interpretare a dispozițiilor legale anterior menționate realizată de către o instanță judecătorească, fără relevanță constituțională. Așadar, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a pronunțat soluția anterior menționată cu respectarea și în limitele competenței prevăzute la art. 126 alin. (3) din Constituție, conform căreia „*Înalta Curte de Casație și Justiție asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești, potrivit competenței sale*”.

31. Fiind stabilit faptul că acțiunea unică continuă de transport al drogurilor pe teritoriul unui stat străin și pe teritoriul României, fără drept, întrunește atât elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute în art. 2 din Legea nr. 143/2000, cât și elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute în art. 3 din același act normativ, în concurs formal (ideal), Curtea urmează să analizeze dacă dispozițiile legale antereferite, în această configurație normativă determinată prin decizia instanței supreme, respectă exigențele art. 1 alin. (5) și ale art. 23 alin. (12) din Constituție, precum și prevederile art. 7 paragraful 1 din Convenție.

32. Cu privire la evaluarea constituționalității prevederilor art. 3 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, în interpretarea dată prin Decizia nr. 15 din 25 aprilie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, din perspectiva normei constituționale de la art. 1 alin. (5) și a prevederilor art. 7 paragraful 1 din Convenție, Curtea reține că prin Decizia nr. 263 din 24 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 649 din 26 iulie 2018, a fost respinsă, ca neîntemeiată, o excepție de neconstituționalitate motivată în mod similar.

33. Prin Decizia nr. 263 din 24 aprilie 2018, precitată, paragrafele 15-21, Curtea a reținut că din interpretarea sistematică a celor două dispoziții legale anterior menționate rezultă că legiuitorul a înțeles să sancționeze, prin prevederile art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, faptele enumerate exemplificativ în cuprinsul normei anterior menționate, iar prin art. 3 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, operațiunile care conferă activității de trafic de droguri un caracter internațional. Astfel, elementul material al laturii obiective a infracțiunii prevăzute la art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 constă în săvârșirea oricărei fapte dintre cele enumerate în cuprinsul normei de incriminare analizate sau a altor operațiuni privind circulația drogurilor de risc, mai puțin cele de introducere și scoatere din țară, de import și export de droguri de risc, care constituie elementul material al laturii obiective a infracțiunii prevăzute la art. 3 alin. (1) din aceeași lege.

34. Așa fiind, Curtea a constatat că faptele incriminate prin normele de drept penal mai sus analizate sunt diferite, motiv pentru care conținutul prevederilor art. 3 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 nu se suprapune cu cel al art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000. De asemenea, infracțiunea de introducere sau scoatere din țară, precum și de import ori export de droguri de risc nu absoarbe în conținutul său constitutiv fapte incriminate prin prevederile art. 2 alin. (1) din legea analizată. Dimpotrivă, realizarea unor activități de trafic de droguri de risc, care presupun atât acte dintre cele incriminate la art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, cât și acte de introducere sau scoatere din țară ori de import sau export al unor astfel de droguri, poate

determina reținerea unui concurs între infracțiunile reglementate prin cele două texte de lege analizate. Totodată, având în vedere diferențele existente între latura obiectivă a infracțiunii prevăzute la art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 și cea a infracțiunii prevăzute la art. 3 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, Curtea nu a putut reține că aceasta din urmă constituie o formă agravată a celei dintâi, reglementarea de către legiuitor a unor limite speciale mai mari ale pedepsei, în cazul infracțiunii de la art. 3 alin. (1) anterior menționat, datorându-se pericolului sporit pe care faptele de introducere sau scoatere din țară, de import și de export de droguri de risc îl prezintă pentru valorile sociale ocrotite prin Legea nr. 143/2000, precum și pentru cele referitoare la frontiera de stat.

35. În cuprinsul aceleiași decizii Curtea a făcut trimitere la considerentele Deciziei nr. 15 din 25 aprilie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, constatând că acestea constituie un alt argument, potrivit căruia faptele înscrise la art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 nu sunt absorbite de elementul material al laturii obiective a infracțiunii reglementate la art. 3 din aceeași lege.

36. Având în vedere aceste considerente, Curtea a constatat că prevederile art. 3 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 întrunesc cerințele de claritate, precizie și previzibilitate impuse de dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție, permițând destinatarilor legii penale să își adapteze conduita în funcție de exigențele lor și, totodată, să prevadă consecințele faptelor din domeniul traficului și al consumului ilicit de droguri pe care le săvârșesc.

37. Pentru aceleași considerente, Curtea a reținut că textul criticat este în acord cu exigențele principiului legalității incriminării, astfel cum acesta este reglementat la art. 23 alin. (12) din Constituție și la art. 7 din Convenție. În aceste condiții, Curtea a statuat că susținerile referitoare la crearea, prin prevederile art. 3 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, a unor confuzii în ceea ce privește încadrarea juridică a faptelor de trafic și consum ilicit de droguri de către organele judiciare vizează, mai degrabă, domeniul interpretării și aplicării textului criticat.

38. Distinct de cele reținute prin Decizia nr. 263 din 24 aprilie 2018, Curtea Constituțională reiterează cele reținute prin Decizia nr. 15 din 25 aprilie 2017, paragraful XIII, lit. B, prin care Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a arătat că elementul material al laturii obiective a fiecăreia dintre infracțiunile prevăzute la art. 2 și 3 din Legea nr. 143/2000 are o existență de sine stătătoare, motiv pentru care acțiunea de introducere de droguri în țară și aceea de transport de droguri pe teritoriul altui stat și ulterior pe teritoriul României constituie infracțiuni distincte, prevăzute de art. 2 și 3 din Legea nr. 143/2000, aflate în concurs, chiar și atunci când sunt săvârșite de aceeași persoană și sunt constatate cu același prilej. S-a observat, totodată, că modalitatea de reglementare a celor două norme de incriminare denotă intenția legiuitorului a de pedepsi în mod distinct faptele privind tranzitarea limitelor teritoriale ale țării, ce prezintă un grad de pericol social mai ridicat.

39. Prin aceeași decizie, Decizia nr. 15 din 25 aprilie 2017, precitată, este invocată jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală, respectiv Decizia nr. 4.150 din 11 decembrie 2009, prin care soluția absorbției infracțiunii prevăzute în art. 2 din Legea nr. 143/2000 (în modalitatea transportului) în infracțiunea prevăzută în art. 3 din același act normativ a fost respinsă, reținându-se că fapta de introducere în țară și aceea de deținere și transport de droguri constituie infracțiuni distincte, prevăzute în art. 3 și 2 din Legea nr. 143/2000, aflate în concurs, cea dintâi neabsorbind-o pe cea din urmă. În considerentele acestei decizii de speță s-a reținut că cele două infracțiuni diferă în ceea ce privește obiectul juridic și elementul material al laturii obiective și că nu este obligatoriu ca introducerea drogurilor în țară și apoi transportul acestora către altă graniță, cu scopul de a fi scoase din țară, să se realizeze de aceeași persoană; prin aceeași decizie s-a menționat că, chiar dacă inculpatul este cel care a trecut

drogurile prin vamă, reținerea celor două infracțiuni în concurs este corectă, una nefiind absorbită de cealaltă.

40. Prin aceeași decizie, Decizia nr. 15 din 25 aprilie 2017, precitată, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a statuat că „transportul de droguri, fără drept, nu presupune introducerea drogurilor în țară, ci se poate realiza în interiorul frontierelor României, iar introducerea în țară de droguri, fără drept, nu necesită, în mod obligatoriu, transportul de droguri, ci se poate efectua prin expedierea unui colet sau prin intermediul unei alte persoane”. De asemenea, s-a reținut că infracțiunea prevăzută în art. 3 din Legea nr. 143/2000 nu constituie o variantă agravată a infracțiunii prevăzute în art. 2 din Legea nr. 143/2000, ci o infracțiune distinctă.

41. În aceste condiții, instanța supremă a statuat că acțiunea continuă de transport al drogurilor, datorită împrejurărilor în care a avut loc — pe parcursul transportului drogurile au fost introduse pe teritoriul României, fără drept —, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 2 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, în modalitatea normativă a transportului de droguri, și ale infracțiunii prevăzute de art. 3 din același act normativ, în modalitatea introducerii în țară de droguri, fapt care justifică încadrarea sa în ipoteza concursului formal de infracțiuni, prevăzută de art. 38 alin. (2) din Codul penal.

42. Așadar, raționamentul formulat de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală prin Decizia nr. 15 din 25 aprilie 2017 demontează relația sincronică existentă între sfera normativă a dispozițiilor art. 2 și 3 din Legea nr. 143/2000, aspect ce justifică posibilitatea reținerii unui concurs ideal de infracțiuni între faptele incriminate prin normele anterior referite, constituind, totodată, argumente privind caracterul clar, precis și previzibil al soluției pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală prin Decizia nr. 15 din 25 aprilie 2017.

43. În acest sens, Curtea Constituțională reține că, potrivit jurisprudenței sale, standardele de calitate a legii, prevăzute la art. 1 alin. (5) din Constituție, sunt îndeplinite, dacă legiuitorul indică în mod clar și neechivoc obiectul material al infracțiunilor chiar în cuprinsul normei legale de incriminare sau dacă acesta poate fi identificat cu ușurință prin trimiterea la un alt act normativ de rang legal cu care textul incriminator se află în conexiune, în vederea stabilirii existenței/inexistenței infracțiunii. Potrivit aceleiași jurisprudențe, s-a reținut că legiuitorul nu trebuie să își respecte numai din punct de vedere formal competența constituțională de a legifera, fără ca prin conținutul normativ al textului incriminator să stabilească cu claritate și precizie obiectul material al infracțiunii, o asemenea situație putând determina o lipsă de previzibilitate a respectivului text, contrară exigențelor constituționale referitoare la calitatea legii, respectiv la condițiile de claritate, precizie și previzibilitate impuse de dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 603 din 6 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 845 din 13 noiembrie 2015, paragrafele 21 și 22, și Decizia nr. 363 din 7 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 495 din 6 iulie 2015, paragrafele 24 și 25). Totodată, instanța de contencios constituțional a statuat că o dispoziție legală trebuie să fie precisă, neechivocă și să instituie norme clare, previzibile și accesibile a căror aplicare să nu permită arbitrarul sau abuzul și că norma juridică trebuie să reglementeze în mod unitar, uniform și să stabilească cerințe minimale aplicabile tuturor destinatarilor săi (a se vedea Decizia nr. 637 din 13 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 906 din 8 decembrie 2015, paragraful 34).

44. De asemenea, Curtea Constituțională reține că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, art. 7 paragraful 1 din Convenție, care consacră principiul legalității incriminării și a pedepsei (*nullum crimen, nulla poena sine lege*),

impune definirea, în mod clar, prin lege, a infracțiunilor și a pedepselor aplicabile, această cerință fiind îndeplinită atunci când un justițiabil are posibilitatea de a cunoaște, din însuși textul normei juridice pertinente, la nevoie cu ajutorul interpretării acesteia de către instanțe și în urma obținerii unei asistențe judiciare adecvate, care sunt actele și omisiunile ce pot angaja răspunderea sa penală și care este pedeapsa pe care o riscă în virtutea acestora. De asemenea, Curtea de la Strasbourg a statuat că noțiunea de „drept” folosită la art. 7 corespunde celei de „lege” care apare în alte articole din Convenție și înglobează atât prevederile legale, cât și practica judiciară, presupunând cerințe calitative, îndeosebi cele ale accesibilității și previzibilității [Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 29, Hotărârea din 22 iunie 2000, pronunțată în Cauza *Coëme și alții împotriva Belgiei*, paragraful 145, Hotărârea din 7 februarie 2002, pronunțată în Cauza *E.K. împotriva Turciei*, paragraful 51, Hotărârea din 29 martie 2006, pronunțată în Cauza *Achour împotriva Franței*, paragrafele 41 și 42, Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoni și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragrafele 33 și 34, Hotărârea din 12 februarie 2008, pronunțată în Cauza *Kafkaris împotriva Ciprului*, paragraful 140, Hotărârea din 20 ianuarie 2009, pronunțată în Cauza *Sud Fondi srl și alții împotriva Italiei*, paragrafele 107 și 108, Hotărârea din 17 septembrie 2009, pronunțată în Cauza *Scoppola împotriva Italiei* (nr. 2), paragrafele 93, 94 și 99, Hotărârea din 21 octombrie 2013, pronunțată în Cauza *Del Río Prada împotriva Spaniei*, paragrafele 78, 79 și 91]. Totodată, având în vedere principiul aplicabilității generale a legilor, Curtea de la Strasbourg a reținut că formularea acestora nu poate prezenta o precizie absolută. Una dintre tehnicile standard de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. Astfel, numeroase legi folosesc, prin forța lucrurilor, formule mai mult sau mai puțin vagi, a căror interpretare și aplicare depind de practică. Oricât de clar ar fi redactată o normă juridică, în orice sistem de drept, există un element inevitabil de interpretare judiciară, inclusiv într-o normă de drept penal. Nevoia de elucidare a punctelor

neclare și de adaptare la circumstanțele schimbătoare va exista întotdeauna. Din nou, deși certitudinea este extrem de dezirabilă, aceasta ar putea antrena o rigiditate excesivă, or, legea trebuie să fie capabilă să se adapteze schimbărilor de situație. Rolul decizional conferit instanțelor urmărește tocmai înlăturarea dubiilor ce persistă cu ocazia interpretării normelor, dezvoltarea progresivă a dreptului penal prin intermediul jurisprudenței ca izvor de drept fiind o componentă necesară și bine înrădăcinată în tradiția legală a statelor membre. Prin urmare, art. 7 paragraful 1 din Convenție nu poate fi interpretat ca interzicând clarificarea graduală a regulilor răspunderii penale pe calea interpretării judiciare de la un caz la altul, cu condiția ca rezultatul să fie coerent cu substanța infracțiunii și să fie în mod rezonabil previzibil (Hotărârea din 22 noiembrie 1995, pronunțată în Cauza *S.W. împotriva Regatului Unit*, paragraful 36, Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoni și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragrafele 36 și 37, Hotărârea din 12 februarie 2008, pronunțată în Cauza *Kafkaris împotriva Ciprului*, paragraful 141, Hotărârea din 21 octombrie 2013, pronunțată în Cauza *Del Río Prada împotriva Spaniei*, paragrafele 92 și 93).

45. Or, având în vedere argumentele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 263 din 24 aprilie 2018, precitată, și cele statuate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală prin Decizia nr. 15 din 25 aprilie 2017, Curtea reține că normele penale prevăzute la art. 2 și 3 din Legea nr. 143/2000 incriminează fapte diferite și au sfere de aplicare diferite, aspect care justifică reținerea acestora în concurs ideal atunci când sunt comise de același subiect activ, fără ca prin această soluție juridică să fie încălcate standardele de calitate a legii și principiul legalității încriminării și a pedepsei.

46. Așadar, dispozițiile art. 3 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, în interpretarea dată acestora prin Decizia nr. 15 din 25 aprilie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, nu contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) și art. 23 alin. (12) și nici dispozițiilor art. 7 din Convenție.

47. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Cosmina Ionela Floarea și Rogier Pieter van der Meijden în Dosarul nr. 1.909/85/2019 al Tribunalului Sibiu — Secția penală și constată că dispozițiile art. 3 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, în interpretarea dată acestora prin Decizia nr. 15 din 25 aprilie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Sibiu — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 septembrie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

ORDONANȚE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

pentru modificarea și completarea Legii nr. 119/1996 cu privire la actele de stare civilă, precum și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 97/2005 privind evidența, domiciliul, reședința și actele de identitate ale cetățenilor români

Având în vedere Hotărârea pronunțată de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în Cauza C-491/21 la data de 22 februarie 2024, potrivit căreia resortisanților unui stat membru care și-au exercitat dreptul la liberă circulație și ședere în alt stat membru nu li se poate refuza eliberarea unei cărți de identitate cu valoare de document de călătorie în interiorul Uniunii Europene pentru singurul motiv că și-au stabilit domiciliul pe teritoriul acestui stat membru,

în considerarea prevederilor art. 3 alin. (2) din Regulamentul (UE) 2019/1.157 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 iunie 2019 privind consolidarea securității cărților de identitate ale cetățenilor Uniunii și a documentelor de ședere eliberate cetățenilor Uniunii și membrilor de familie ai acestora care își exercită dreptul la liberă circulație,

având în vedere că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 97/2005 privind evidența, domiciliul, reședința și actele de identitate ale cetățenilor români, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și Legea nr. 119/1996 cu privire la actele de stare civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare, reprezintă acte normative fundamentale în domeniul administrativ, având un impact direct asupra reglementării drepturilor și obligațiilor cetățenilor români, acestea reglementând, printre altele, procedurile de obținere a actelor de identitate, gestionarea datelor personale ale cetățenilor și înregistrarea evenimentelor de stare civilă,

luând în considerare că actul de identitate ce va putea fi utilizat pentru exercitarea dreptului la libera circulație în statele membre este cartea electronică de identitate, document ce îndeplinește cerințele stabilite de Regulamentul (UE) 2019/1.157,

întrucât, potrivit art. 25 din Constituția României, republicată, dreptul la liberă circulație în străinătate este garantat,

luând în considerare dispozițiile Legii nr. 248/2005 privind regimul liberei circulații a cetățenilor români în străinătate, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora actul de identitate național are funcția de document de călătorie pe teritoriul statelor membre ale Uniunii Europene,

ținând seama de experiența acumulată în cadrul proiectului-pilot derulat la nivelul județului Cluj pentru implementarea cărții electronice de identitate, de faptul că este necesară extinderea eliberării noului act de identitate la nivel național, astfel încât statul român să asigure îndeplinirea exigențelor impuse de art. 5 alin. (1) din Regulamentul (UE) 2019/1.157 și același nivel de calitate a serviciilor care pot fi furnizate cetățenilor,

luând în considerare că în cursul anului 2025 va fi extinsă la nivel național emiterea cărții electronice de identitate,

având în vedere că domiciliul persoanei fizice îndeplinește inclusiv rolul de identificare a acesteia pentru transmiterea corespondenței oficiale din partea autorităților și instituțiilor publice, cum sunt notificările privind diverse drepturi care se cuvin cetățeanului, notificările privind valabilitatea unor acte oficiale, citațiile sau comunicările privind emiterea unor acte administrative,

întrucât, în cazul cetățenilor români care declară că locuiesc în afara teritoriului național al României, este necesar un mecanism echivalent de comunicare oficială care să suplinească lipsa domiciliului pe teritoriul României,

reținându-se faptul că realizarea unor comunicări electronice către persoanele în cauză prin intermediul unei platforme pentru furnizarea de servicii electronice reprezintă o soluție viabilă în acest sens, precum și că Platforma HUB de servicii de la nivelul Ministerului Afacerilor Interne are deja implementate o serie de integrări cu sisteme de la nivel național, precum și mecanisme care permit asigurarea unui grad ridicat de interoperabilitate cu celelalte sisteme informatice utilizate de autoritățile și instituțiile publice din România pentru furnizarea de servicii electronice,

având în vedere operaționalizarea Sistemului informatic integrat pentru emiterea actelor de stare civilă — SIIEASC și concluziile rezultate din utilizarea de până la acest moment a acestuia, termenul imperativ prevăzut de lege pentru asigurarea funcționării sistemului la nivel național, respectiv 31 martie 2025, precum și faptul că funcționarea eficientă a acestuia are un impact pozitiv, semnificativ, în implementarea mecanismelor necesare eliberării cărții electronice de identitate,

întrucât SIIEASC și cartea electronică de identitate sunt două proiecte de importanță națională, care necesită acțiuni complexe de coordonare, inclusiv din perspectiva reglementărilor incidente în materia stării civile și evidenței persoanelor,

ținând cont de faptul că neadoptarea unor măsuri imediate ar conduce la dificultăți în ceea ce privește exercitarea dreptului la libera circulație și aplicarea soluțiilor de ordin tehnic identificate pentru simplificarea fluxurilor de stare civilă, situație extraordinară a cărei reglementare nu poate fi amânată, dar și de faptul că în lipsa acestei intervenții legislative nu sunt create mecanismele juridice necesare pentru emiterea actelor de identitate cetățenilor români care declară că locuiesc în afara teritoriului național al României, situația având impact negativ pentru cetățeni și constituind un element care vizează interesul public general, iar, în contextul arătat, în care demersul nu poate fi amânat, existând riscul îngrădirii dreptului la libera circulație în interiorul Uniunii Europene, aceasta constituie o situație de urgență și extraordinară.

Ținând cont de faptul că măsurile propuse prin prezenta ordonanță de urgență concură la alinierea legislației române la aspectele reținute în hotărârea pronunțată de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în Cauza C-491/21,

în considerarea celor mai sus precizate, din perspectiva exigențelor art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată, motivarea urgenței și a situației extraordinare a cărei reglementare nu poate fi amânată este generată de existența unor dificultăți în aplicarea cadrului legal ulterior datei de 31 martie 2025 din perspectiva asigurării funcționării SIIEASC la nivel național, precum și de inexistența unor soluții normative care să asigure eliberarea cărții electronice de identitate fără domiciliu în România cetățenilor români care locuiesc în străinătate, potrivit legislației specifice actelor de identitate, și urmărește evitarea unor potențiale aplicări neunitare a dispozițiilor legale incidente actelor de identitate și de stare civilă și evitarea unei potențiale proceduri de infringement.

Văzând faptul că situațiile descrise interferează cu dreptul la liberă circulație a cetățenilor români în interiorul Uniunii Europene, se impune ca Guvernul, având în vedere rolul proactiv pe care îl exercită, să realizeze o intervenție, cu celeritate, pentru soluționarea acestei situații care nu poate fi amânată.

Având în atenție faptul că lipsa adoptării în regim de urgență a măsurilor prevăzute de prezentul act normativ poate conduce la afectarea cetățenilor, din perspectiva liberei circulații în interiorul Uniunii Europene și a serviciilor aferente evenimentelor primare de viață înregistrate în SIIASC, utilizarea unui alt instrument legislativ putând conduce la imposibilitatea adoptării, în timp util și cu celeritate, a măsurilor necesare pentru asigurarea cadrului normativ, de nivel primar, pentru exercitarea acestui drept fundamental și a beneficia de servicii publice puse la dispoziție de administrația publică română,

în egală măsură, promovarea și adoptarea unei legi pentru instituirea măsurii propuse implică o procedură îndelungată, soluție juridică ce presupune ca pe tot parcursul procesului normal de legiferare autoritățile publice cu atribuții în domeniu să se afle în imposibilitatea de a oferi o soluție adecvată cetățenilor români,

reținându-se că, în cazul în care nu sunt acceptate măsurile propuse, se preconizează posibilitatea afectării drepturilor cetățenilor români, element care vizează interesul public general, iar, în contextul arătat, demersul nu poate fi amânat, existând riscul unor blocaje sau disfuncționalități instituționale, și constituie situații de urgență și extraordinare, a căror reglementare impune adoptarea unor măsuri imediate pe calea ordonanței de urgență,

luând în considerare faptul că situația prezentată întrunește premisele unei situații urgente care impune adoptarea de măsuri imediate în vederea stabilirii cadrului normativ potrivit, modificările propuse fiind necesare pentru a răspunde cerințelor actuale ale societății și pentru a asigura un cadru instituțional adaptat realităților tehnologice și administrative actuale, neadoptarea acestor măsuri, cu celeritate, putând avea consecințe negative asupra exercitării drepturilor fundamentale prevăzute de Constituția României, republicată, și asupra interesului public, reglementarea operativă neputându-se realiza pe calea procedurii obișnuite de legiferare ce presupune un orizont de timp îndelungat,

întrucât aspectele prezentate constituie o stare de fapt obiectivă, cuantificabilă, extraordinară, independentă de voința Guvernului, care pune în pericol interesul public și a cărei reglementare nu poate fi amânată, se impune adoptarea de măsuri imediate prin ordonanță de urgență.

În temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. I. — Legea nr. 119/1996 cu privire la actele de stare civilă, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 339 din 18 mai 2012, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 2, după alineatul (8) se introduce un nou alineat, alin. (8¹), cu următorul cuprins:

„(8¹) Începând cu data prevăzută la alin. (4), respectiv la alin. (4³), activitățile de stare civilă se realizează exclusiv în SIIASC și orice activitate de întocmire a actelor de stare civilă în registrele fizice sau în orice altă aplicație sau alt sistem informatic existente și funcționale la nivel local/județean încetează.”

2. La articolul 3 alineatul (2), după litera d) se introduce o nouă literă, lit. e), cu următorul cuprins:

„e) la nivel central, personalul cu atribuții de stare civilă din cadrul D.G.E.P.”

3. La articolul 3 alineatul (3), litera a) se abrogă.

4. La articolul 3, după alineatul (5) se introduce un nou alineat, alin. (5¹), cu următorul cuprins:

„(5¹) Secretarul general al unității administrativ-teritoriale verifică și semnează documentele care stau la baza emiterii aprobării de către primar a procedurilor în materie de stare civilă potrivit prezentei legi.”

5. La articolul 3, după alineatul (8) se introduce un nou alineat, alin. (9), cu următorul cuprins:

„(9) Începând cu data prevăzută la art. 2 alin. (4), ofițerii de stare civilă din cadrul D.G.E.P. întocmesc acte de naștere și de deces în registrele de stare civilă ale serviciilor publice comunitare de evidență a persoanelor/primăriilor din cadrul fiecărui județ/municipiului București, cu respectarea dispozițiilor prevăzute în prezenta lege, în situația în care autoritățile prevăzute la alin. (8) nu pot înregistra aceste acte, în următoarele cazuri:

a) pentru soluționarea punctuală a unor situații deosebite, cu aprobarea directorului general al D.G.E.P.;

b) pentru asigurarea continuității activității de stare civilă la nivelul serviciilor publice comunitare locale de evidență a persoanelor și al primăriilor unităților administrativ-teritoriale unde nu sunt constituite servicii publice comunitare locale de evidență a persoanelor, în vederea parcurgerii procedurilor de înregistrare a actelor și faptelor de stare civilă în sistem informatic.”

6. La articolul 41, după alineatul (8) se introduc două noi alineate, alin. (8¹) și (8²), cu următorul cuprins:

„(8¹) În situațiile prevăzute la alin. (6)-(8), dacă titularul a decedat înainte de transcrierea în registrele de stare civilă române a certificatului de naștere, ofițerul de stare civilă competent poate transcrie în registrele de stare civilă, din oficiu, cu titlu gratuit, certificatele de naștere eliberate de autoritățile străine, la sesizarea ofițerului de stare civilă competent să transcrie certificatul de deces. În situația în care acesta din urmă este competent să transcrie și certificatul de naștere, procedează mai întâi la transcrierea certificatului de naștere și ulterior transcrie certificatul de deces.

(8²) Transcrierea certificatului de naștere în situația prevăzută la alin. (8¹) se face în baza certificatului sau extrasului de stare civilă eliberat de autoritățile străine, a referatului întocmit din oficiu de către ofițerul de stare civilă competent, precum și a celorlalte documente prevăzute de lege pentru procedura transcrierii prezentate de către solicitantul transcrierii certificatului de deces.”

7. Articolul 41⁶ se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 41⁶. — (1) Schimbarea numelui de familie al unuia dintre soți nu are efect asupra numelui de familie al celuilalt soț.

(2) Schimbarea numelui de familie dobândit prin căsătorie, ca urmare a unei decizii/dispoziții administrative sau ca urmare a modificării intervenite în străinătate, nu are efect asupra numelui de familie din actul de naștere.

(3) Pentru persoanele căsătorite/divorțate care și-au păstrat în urma căsătoriei/divorțului numele de familie dobândit la naștere, decizia/dispoziția emisă ca urmare a schimbării numelui pe cale administrativă se înscrie pe marginea actului de naștere și nu are efect asupra numelui de familie aparținând titularului actului, dobândit la naștere.

(4) Prin excepție de la dispozițiile alin. (3), pentru persoanele căsătorite/divorțate care și-au păstrat, în urma căsătoriei/divorțului, numele de familie dobândit la naștere, decizia/dispoziția emisă ca urmare a schimbării numelui pe cale administrativă are efect asupra numelui de familie aparținând titularului actului, dobândit la naștere, numai la cererea acestuia.”

8. Articolele 41¹²-41¹⁴ se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 41¹². — (1) Structura de stare civilă din cadrul serviciului public comunitar județean de evidență a persoanelor/D.G.E.P.M.B. verifică dacă sunt îndeplinite toate condițiile prevăzute de prezenta lege și, după analizarea temeiniciei cererii, precum și a opozițiilor făcute, propune, motivat, șefului/directorului serviciului public comunitar județean de evidență a persoanelor/D.G.E.P.M.B. emiterea dispoziției de admitere sau de respingere a cererii de schimbare a numelui.

(2) Dispoziția prevăzută la alin. (1) se emite în termen de 30 de zile de la primirea documentelor prevăzute la art. 41¹¹.

(3) Dispoziția de admitere sau de respingere a cererii de schimbare a numelui se emite în două exemplare fizice, originale, semnate de șeful/directorul serviciului public comunitar județean de evidență a persoanelor/D.G.E.P.M.B.

(4) Începând cu data prevăzută la art. 2 alin. (4), dispoziția de admitere sau de respingere a cererii de schimbare a numelui, semnată de șeful/directorul serviciului public comunitar județean de evidență a persoanelor/D.G.E.P.M.B., poate fi emisă și în format electronic, la cererea solicitantului.

Art. 41¹³. — (1) Dispoziția de admitere a cererii de schimbare a numelui în format fizic se trimite serviciului public comunitar local de evidență a persoanelor/primăriei la care a fost înregistrată cererea, care are obligația să informeze, de îndată, în scris, solicitantul.

(2) Dispoziția de admitere a cererii de schimbare a numelui în format electronic se transmite solicitantului la adresa de poștă electronică indicată în cerere.

(3) Dispoziția de admitere a cererii de schimbare a numelui produce efecte juridice de la data înmânării acesteia titularului sau, după caz, de la data recepționării unei confirmări de primire, semnată electronic, transmisă de solicitant. De la această dată solicitantul va purta numai numele dobândit prin dispoziția de admitere a cererii de schimbare a numelui.

(4) Dacă în termen de 90 de zile de la data transmiterii informării potrivit alin. (1) sau (2) solicitantul nu transmite confirmarea de primire prevăzută la alin. (3) ori nu se prezintă la sediul serviciului public comunitar local de evidență a persoanelor/primăriei pentru a i se înmâna dispoziția, în original, aceasta se restituie emitentului, care o clasează la dosarul de schimbare de nume.

(5) După împlinirea termenului prevăzut la alin. (4), dispoziția nu mai produce efecte.

Art. 41¹⁴. — Dovada schimbării numelui se face cu dispoziția de admitere a cererii de schimbare a numelui și cu noul certificat de stare civilă eliberat de serviciul public comunitar local de evidență a persoanelor/primăriei pe baza dispoziției de admitere a cererii de schimbare a numelui.”

9. Articolul 41¹⁸ se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 41¹⁸. — În cazul admiterii unei cereri de schimbare a numelui pe cale administrativă, persoana căreia i-a fost vătămât un drept sau un interes legitim recunoscut de lege poate solicita, pe cale judecătorească, în condițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, anularea dispoziției de admitere a cererii de schimbare a numelui. Acțiunea în justiție poate fi introdusă în termen de 6 luni de la data la care a luat cunoștință de schimbarea numelui și numai dacă persoana care o depune face dovada că, din motive obiective, neimputabile ei, nu a putut formula opoziția prevăzută la art. 41¹⁰.”

10. La articolul 73, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alin. (4), cu următorul cuprins:

„(4) În termen de 6 luni de la data prevăzută la art. 2 alin. (4), registrele de stare civilă, certificatele de stare civilă și extrasele multilingve ale actelor de stare civilă neutilizate se retrag din

gestiunea ofițerilor de stare civilă și a serviciilor publice comunitare județene de evidență a persoanelor/D.G.E.P.M.B. fără decontarea contravalorii acestora și se transmit D.G.E.P. de către serviciile publice comunitare județene de evidență a persoanelor/D.G.E.P.M.B., potrivit unei metodologii stabilite de D.G.E.P.”

Art. II. — Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 97/2005 privind evidența, domiciliul, reședința și actele de identitate ale cetățenilor români, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 719 din 12 octombrie 2011, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 14, alineatele (3) și (5) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(3) Cetățenii români aflați în străinătate pot solicita:

a) la misiunile diplomatice sau oficiile consulare de carieră ale României din străinătate, eliberarea primului act de identitate pentru minorul care a împlinit vârsta de 14 ani sau, de la data realizării condițiilor tehnice necesare, eliberarea unei cărți electronice de identitate;

b) la serviciul public comunitar de evidență a persoanelor, eliberarea unei cărți de identitate, inclusiv pe bază de procură specială autenticată la misiunile diplomatice și oficiile consulare ale României, sau, de la data realizării condițiilor tehnice necesare, eliberarea unei cărți electronice de identitate ori a unei cărți de identitate simple.

(5) Pentru cetățenii români care figurează în R.N.E.P. cu mențiuni operative: urmărit, suspendarea dreptului la libera circulație în altă localitate din România sau în străinătate ori cu mandat de executare a pedepsei se eliberează carte electronică de identitate cu termenul de valabilitate prevăzut la art. 16 alin. (22).”

2. La articolul 14, alineatul (7) se abrogă.

3. La articolul 17 alineatul (2), litera h) se modifică și va avea următorul cuprins:

„h) adresa de domiciliu din România a titularului.”

4. La articolul 17, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) În cazul persoanelor care beneficiază de consiliere judiciară sau tutelă specială și al persoanelor infirme sau analfabete, semnătura olografă a titularului poate lipsi din conținutul cărții de identitate simple.”

5. La articolul 17, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) Datele cu caracter personal care se înscriu pe cartea electronică de identitate în format tipărit sunt cele prevăzute la alin. (2), cu aplicarea, după caz, a prevederilor alin. (3).”

6. La articolul 17, alineatul (5²) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5²) Începând cu data realizării condițiilor tehnice, datele cu caracter personal care se înscriu pe cartea electronică de identitate în format tipărit sunt cele prevăzute la alin. (2) lit. a)-g), cu aplicarea, după caz, a prevederilor alin. (3).”

7. La articolul 17, după alineatul (5²) se introduce un nou alineat, alin. (5³), cu următorul cuprins:

„(5³) În format electronic se înscriu:

a) datele din formatul tipărit;

b) prenumele părinților titularului;

c) locul nașterii titularului;

d) certificate pentru autentificare sau semnătură electronică și, după caz, certificate pentru semnătură electronică calificată, astfel cum acestea sunt definite de legislația din domeniu;

e) datele biometrice ale titularului, constând în imaginea facială și, după caz, imaginile impresiunilor papilare a două degete;

f) adresa de domiciliu din România a titularului sau, după caz, mențiunea «fără domiciliu în România»;

g) adresa de reședință din România a titularului.”

8. La articolul 172, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 172. — (1) Imaginile impresiunilor papilare se colectează numai cu acordul expres al solicitantului cărții electronice de identitate sau, în cazul minorilor și al persoanelor care beneficiază de consiliere judiciară sau tutelă specială, numai cu acordul expres al părinților sau, după caz, al părintelui care exercită autoritatea părintească ori al reprezentantului legal. În situația minorilor cu vârsta cuprinsă între 14-18 ani, imaginile impresiunilor papilare se colectează numai cu acordul expres al uneia dintre persoanele prevăzute la art. 14 alin. (8) care însoțește minorul.”

9. La articolul 28, partea introductivă a alineatului (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 28. — (1) Dovada adresei de domiciliu din România se poate face cu:”.

10. După articolul 28 se introduce un nou articol, art. 28¹, cu următorul cuprins:

„Art. 28¹. — (1) Cetățeanul român care locuiește în străinătate poate solicita eliberarea cărții electronice de identitate fără domiciliu în România.

(2) Pentru obținerea cărții electronice de identitate, cetățeanul care locuiește în străinătate trebuie să prezinte un pașaport simplu electronic sau un pașaport simplu temporar cu menționarea țării de domiciliu, aflat în termen de valabilitate, ori documente eliberate de autoritățile străine, în original, din care să rezulte că locuiește în acea țară, împreună cu traducerea autorizată în limba română, după caz, și să dețină un cont validat în Platforma HUB de servicii de la nivelul Ministerului Afacerilor Interne.

(3) Prin excepție de la alin. (2), condiția deținerii unui cont validat în Platforma HUB de servicii de la nivelul Ministerului Afacerilor Interne nu se aplică în cazul cetățenilor români care nu au împlinit vârsta de 18 ani.

(4) Informațiile cuprinse în documentele eliberate de autoritățile străine prezentate de cetățean se colectează și se stochează în mapa electronică.

(5) Procedura de eliberare a cărții electronice de identitate fără domiciliu în România și documentele care trebuie prezentate de solicitant se stabilesc prin normele metodologice de aplicare unitară a prevederilor prezentei ordonanțe de urgență.”

Art. III. — (1) Cetățeanului român care solicită eliberarea unei cărți electronice de identitate fără domiciliu în România și care nu deține un cont validat în Platforma HUB de servicii de la nivelul Ministerului Afacerilor Interne i se creează și i se validează contul în Platforma HUB la momentul prezentării

pentru depunerea cererii, în baza unei adrese de poștă electronică și a unui număr de telefon personale sau, în cazul cetățenilor români care beneficiază de consiliere judiciară sau tutelă specială, a unei adrese de poștă electronică și a unui număr de telefon ale reprezentantului legal.

(2) Procedura de creare și de validare a conturilor în Platforma HUB de servicii de la nivelul Ministerului Afacerilor Interne în situația prevăzută la alin. (1) se stabilește prin ordin al ministrului afacerilor interne.

(3) Pentru cetățenii români aflați în situația prevăzută la alin. (1), condiția deținerii unui cont validat în Platforma HUB de servicii de la nivelul Ministerului Afacerilor Interne, prevăzută la art. 28¹ alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 97/2005, republicată, cu modificările și completările ulterioare, inclusiv cu cele aduse prin prezenta ordonanță de urgență, se aplică de la data stabilită prin ordinul ministrului afacerilor interne prevăzut la alin. (2). Până la data respectivă, la momentul prezentării pentru depunerea cererii, cetățeanul român sau reprezentantul legal al cetățeanului român care beneficiază de consiliere judiciară sau tutelă specială furnizează o adresă de poștă electronică și un număr de telefon personale, în vederea creării și validării ulterioare a contului potrivit alin. (1).

(4) Procedura de comunicare a corespondenței transmise, prin intermediul Platformei HUB de servicii de la nivelul Ministerului Afacerilor Interne, de către autoritățile și instituțiile publice către titularii cărților electronice de identitate fără domiciliu în România se consideră îndeplinită la 5 zile de la data la care corespondența este disponibilă în cont.

Art. IV. — (1) În termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, Guvernul modifică și/sau completează în mod corespunzător Hotărârea Guvernului nr. 295/2021 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare unitară a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 97/2005 privind evidența, domiciliul, reședința și actele de identitate ale cetățenilor români, precum și pentru stabilirea formei și conținutului actelor de identitate, ale dovezii de reședință și ale cărții de imobil, cu modificările ulterioare, și Hotărârea Guvernului nr. 255/2024 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare unitară a dispozițiilor în materie de stare civilă, cu modificările ulterioare.

(2) În termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, ministrul afacerilor interne emite ordinul prevăzut la art. III alin. (2).

Art. V. — Cererile pentru eliberarea cărților electronice de identitate și cererile pentru schimbarea pe cale administrativă a numelui, depuse la autoritățile competente și nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, se soluționează potrivit dispozițiilor legale aplicabile la data depunerii cererii.

PRIM-MINISTRU
ION-MARCEL CIOLACU

Contrasemnează:

p. Viceprim-ministru, ministrul afacerilor interne,

Silviu Nicu Macovei,
secretar de stat

p. Ministrul afacerilor externe,
Traian Laurențiu Hristea,
secretar de stat

Ministrul dezvoltării, lucrărilor publice și administrației,
Cseke Attila-Zoltan

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind numirea domnului Pura Dorin-Alexandru
în funcția de subprefect al județului Sălaj**

Având în vedere prevederile art. 250 alin. (1) și ale art. 251 alin. (2), (21) și (23) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,
în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Domnul Pura Dorin-Alexandru se numește în funcția de subprefect al județului Sălaj.

PRIM-MINISTRU

ION-MARCEL CIOLACU

Contrasemnează:

p. Viceprim-ministru,
ministrul afacerilor interne,
Silviu Nicu Macovei,
secretar de stat

București, 27 martie 2025.
Nr. 285.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind aprobarea Actului adițional nr. 6/2025 la Licența de concesiune nr. 593/1999
a activității de exploatare a zăcămintului de gips în perimetrul Boteni, județul Argeș**

Având în vedere dispozițiile art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 81/2024 pentru înființarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Minier, Petrolier și al Stocării Geologice a Dioxidului de Carbon, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul resurselor minerale, petrolului și stocării geologice a dioxidului de carbon, cu completările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 20 alin. (2) și art. 21¹ alin. (3) din Legea minelor nr. 85/2003, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă Actul adițional nr. 6/2025*) la Licența de concesiune nr. 593/1999 a activității de exploatare a zăcămintului de gips din perimetrul Boteni, județul Argeș, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 281/2000 privind aprobarea unor licențe de concesiune a activității miniere de

exploatare, încheiate între Agenția Națională pentru Resurse Minerale și Societatea Comercială „Cimus” — S.A., publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 175 din 24 aprilie 2000.

Art. 2. — Actul adițional nr. 6/2025 este prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU

ION-MARCEL CIOLACU

Contrasemnează:

Viceprim-ministru,
Marian Neacșu
Viceprim-ministru, ministrul finanțelor,
Tánczos Barna
p. Secretarul general al Guvernului,
Mihnea-Claudiu Drumea

Șeful Cancelariei Prim-Ministrului,
Ștefan-Radu Oprea
Președintele Autorității Naționale
de Reglementare în Domeniul Minier, Petrolier
și al Stocării Geologice a Dioxidului de Carbon,
Adriana Petcu

București, 27 martie 2025.
Nr. 286.

*) Actul adițional nr. 6/2025 se comunică părților semnatare.

GUVERNUL ROMÂNIEI

H O T Ă R Ă R E
privind aprobarea Actului adițional nr. 5/2025
la Licența de concesiune nr. 858/1999 a activității
de exploatare a nisipului și pietrișului în perimetrul
Cochirleni Dunărea km 306-307, județul Constanța

Având în vedere dispozițiile art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 81/2024 pentru înființarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Minier, Petrolier și al Stocării Geologice a Dioxidului de Carbon, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul resurselor minerale, petrolului și stocării geologice a dioxidului de carbon, cu completările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 20 alin. (2) și art. 21¹ alin. (3) din Legea minelor nr. 85/2003, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă Actul adițional nr. 5/2025*) la Licența de concesiune nr. 858/1999 a activității de exploatare a nisipului și pietrișului în perimetrul Cochirleni Dunărea km 306-307, județul Constanța, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 271/2000 privind aprobarea unor licențe de concesiune a activității miniere de exploatare, încheiate între Agenția Națională pentru Resurse Minerale și societățile comerciale „Macofil” — S.A. și „Construcții Complexe” — S.A., publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 175 din 24 aprilie 2000.

Art. 2. — Actul adițional nr. 5/2025 este prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
ION-MARCEL CIOLACU

Contrasemnează:

Viceprim-ministru,

Marian Neacșu

Viceprim-ministru,

ministru finanțelor,

Tánczos Barna

p. Secretarul general al Guvernului,

Mihnea-Claudiu Drumea

Șeful Cancelariei Prim-Ministrului,

Ștefan-Radu Oprea

Președintele Autorității Naționale
de Reglementare în Domeniul Minier,

Petrolier și al Stocării Geologice

a Dioxidului de Carbon,

Adriana Petcu

București, 27 martie 2025.

Nr. 287.

*) Actul adițional nr. 5/2025 se comunică părților semnatare.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE
privind aprobarea Actului adițional nr. 8/2025
la Licența de concesiune nr. 594/1999 a activității
de exploatare a calcarului industrial și de construcție
în perimetrul Mateiaș-Dealul Hulei-Dragoslavele, județul Argeș

Având în vedere dispozițiile art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 81/2024 pentru înființarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Minier, Petrolier și al Stocării Geologice a Dioxidului de Carbon, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul resurselor minerale, petrolului și stocării geologice a dioxidului de carbon, cu completările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 20 alin. (2) și art. 21¹ alin. (3) din Legea minelor nr. 85/2003, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă Actul adițional nr. 8/2025*) la Licența de concesiune nr. 594/1999 a activității de exploatare a calcarului industrial și de construcție în perimetrul Mateiaș-Dealul Hulei-Dragoslavele, județul Argeș, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 281/2000 privind aprobarea unor licențe de concesiune a activității miniere de exploatare, încheiate între Agenția Națională pentru Resurse Minerale și Societatea Comercială „Cimus” — S.A., publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 175 din 24 aprilie 2000.

Art. 2. — Actul adițional nr. 8/2025 este prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
ION-MARCEL CIOLACU

Contrasemnează:

Viceprim-ministru,

Marian Neacșu

Viceprim-ministru, ministrul finanțelor,

Tánczos Barna

p. Secretarul general al Guvernului,

Mihnea-Claudiu Drumea

Șeful Cancelariei Prim-Ministrului,

Ștefan-Radu Oprea

Președintele Autorității Naționale
de Reglementare în Domeniul Minier,

Petrolier și al Stocării Geologice

a Dioxidului de Carbon,

Adriana Petcu

București, 27 martie 2025.

Nr. 288.

*) Actul adițional nr. 8/2025 se comunică părților semnatare.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE
privind aprobarea Actului adițional nr. 9/2025
la Licența de concesiune nr. 758/1999 a activității
de exploatare a calcarului industrial și de construcție
(calcar marnos) și loess în perimetrul Medgidia,
județul Constanța

Având în vedere dispozițiile art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 81/2024 pentru înființarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Minier, Petrolier și al Stocării Geologice a Dioxidului de Carbon, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul resurselor minerale, petrolului și stocării geologice a dioxidului de carbon, cu completările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 20 alin. (2) și art. 21¹ alin. (3) din Legea minelor nr. 85/2003, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă Actul adițional nr. 9/2025*) la Licența de concesiune nr. 758/1999 a activității de exploatare a calcarului industrial și de construcție (calcar marnos) și loess în perimetrul Medgidia, județul Constanța, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 312/2000 privind aprobarea unei licențe de concesiune a activității miniere în perimetrul de exploatare Medgidia, încheiată între Agenția Națională pentru Resurse Minerale și Societatea Comercială „Lafarge — Romcim” — S.A., publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 25 aprilie 2000.

Art. 2. — Actul adițional nr. 9/2025 este prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
ION-MARCEL CIOLACU

Contrasemnează:

Viceprim-ministru,

Marian Neacșu

Viceprim-ministru, ministrul finanțelor,

Tánczos Barna

p. Secretarul general al Guvernului,

Mihnea-Claudiu Drumea

Șeful Cămarilor Prim-Ministrului,

Ștefan-Radu Oprea

Președintele Autorității Naționale
de Reglementare în Domeniul Minier,

Petrolier și al Stocării Geologice

a Dioxidului de Carbon,

Adriana Petcu

București, 27 martie 2025.

Nr. 289.

*) Actul adițional nr. 9/2025 se comunică părților semnatare.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE
privind aprobarea Actului adițional nr. 4/2025
la Licența de concesiune nr. 364/1999 a activității
de exploatare a andezitului industrial și de construcție
în perimetrul Arșița-Măgura Ilvei, județul Bistrița-Năsăud

Având în vedere dispozițiile art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 81/2024 pentru înființarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Minier, Petrolier și al Stocării Geologice a Dioxidului de Carbon, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul resurselor minerale, petrolului și stocării geologice a dioxidului de carbon, cu completările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 20 alin. (2) și art. 21¹ alin. (3) din Legea minelor nr. 85/2003, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă Actul adițional nr. 4/2025*) la Licența de concesiune nr. 364/1999 a activității de exploatare a andezitului industrial și de construcție în perimetrul Arșița-Măgura Ilvei, județul Bistrița-Năsăud, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 273/2000 privind aprobarea unei licențe de concesiune a activității miniere de exploatare, încheiată între Agenția Națională pentru Resurse Minerale și Societatea Comercială „Andezitul” — S.A., publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 175 din 24 aprilie 2000.

Art. 2. — Actul adițional nr. 4/2025 este prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
ION-MARCEL CIOLACU

Contrasemnează:

Viceprim-ministru,

Marian Neacșu

Viceprim-ministru, ministrul finanțelor,

Tánczos Barna

p. Secretarul general al Guvernului,

Mihnea-Claudiu Drumea

Șeful Cancelariei Prim-Ministrului,

Ștefan-Radu Oprea

Președintele Autorității Naționale
de Reglementare în Domeniul Minier,

Petrolier și al Stocării Geologice

a Dioxidului de Carbon,

Adriana Petcu

București, 27 martie 2025.

Nr. 290.

*) Actul adițional nr. 4/2025 se comunică părților semnatare.

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****pentru numirea domnului Damian Claudiu Constantin
în funcția de secretar de stat la Ministerul Sănătății**

În temeiul art. 29 și al art. 31 lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Damian Claudiu Constantin se numește în funcția de secretar de stat la Ministerul Sănătății.

PRIM-MINISTRU

ION-MARCEL CIOLACUContrasemnează:

p. Secretarul general al Guvernului,
Mihnea-Claudiu Drumea

București, 27 martie 2025.
Nr. 161.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.
Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

